

поета: поглед, едновременно способен да улови както „неуловимо безтелесните символи“, така и почти „реалистичните поетически средства“. Склонен обаче да глобализира наблюденията си, критикът преднамерено забулва с поетиката на *нощта* цялото поетично творчество на Яворов, създавано във времето от 1905 до 1910 г.. Така образът *нощ*, ключов и доминантен за поетиката на „Безсъници“ (1907), произволно е разпрострян и върху „Прозрения“ (1906, 1907, 1908, 1909), както и – съвсем естествено – върху „Царици на нощта“. По този начин Яворовата поезия е обречена да е синонимична на една правдоподобна, но не и изцяло прецизирана критическа представа: на представата за рязко деление на дискурса между *ден* и *нощ*. Чрез полагането на образа, символа, категорията *нощ* върху целия *втори период* на Яворовата поезия д-р Кръстев доразвива и нещо друго: драстичното пожелание на Пенчо Славейков от 1904 г. за непопулярност е изречено в *Силуета* като сложна констатация от психологически порядък – става дума за „тъмно създание“ за „пътя, който чака“ поета⁴².

Впрочем, решим ли да обобщим разсъжденията си дотук, ще се окаже, че в основните си пунктове, дори в своеобразния финал-поанта, задължително съдържащ някакъв тезис за бъдещото развитие на поета, *Силуетът* на д-р Кръстев по-скоро е аналогичен, отколкото антидетичен на *Предговора* на Пенчо Славейков. Какво дава основание да мислим, че уроборостът на интерпретативната (всъщност презумптивната) мисъл не е сключен докрай, че има пролука, през която Яворовата поезия изглежда не съвсем анализируемо и въобще поддаващо се на статизиращи я определения явление?

Смятаме, че неволно, а на практика в хода на критическите съждения, в *Силуета* е вплетено едно индуктивно твърдение, което проваля дедуктивния план, неочаквано дистанцирайки „края“ на уробороса от неговото „начало“ и разколебава създадения по чисто спекулативен път образ на поета Яворов. Както Пенчо Славейков неволно откъсва поглед от кано-